

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на "Квадрат консулт" ЕООД срещу НП № К-10-ДНСК-38/28.03.2022 г., издадено от арх. Д А П, заместник-началник на ДНСК, с което на дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ на основание чл. 237, ал. 1, т. 6, пр. 1 от ЗУТ е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на НП и присъждане на разноски, като се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалните правила и за липса на административно нарушение. Административно-наказващият орган, чрез процесуалния си представител, излага конкретни доводи за материална законосъобразност на постановлението, претендирайки потвърждаването му и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. И двете страни правят възражение за прекомерност на претендираните от съответната насрещна страна разноски.

От приложените писмени доказателствени материали (ангажирането и на гласни по арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не е задължително, а в случая не е и необходимо за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото) се установява по еднозначен, логичен, несъмнен (включително имайки предвид източника на съответните доказателствени материали) и безпротиворечив начин освен оправомощаването на конкретния наказващ орган с писмена и подписана заповед на началника на ДНСК за издаване на НП от съответния вид още описаната в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за подобно препращане като технически способ за излагане на установената от съда фактическа обстановка липсва в релевантната нормативна уредба), включително това, че процесният доклад относно технически инвестиционен проект за промяна на инвестиционни намерения е приложеният по преписката, чието съдържание е безспорно и е известно на въззивника (от когото изхожда докладът), в който смисъл съдът препраща към визираното съдържание и няма абсолютно никакво съмнение за това, че актосъставителят, респективно наказващият орган, са визирали именно това съдържание. При това положение фактическата обстановка и в АУАН, и в НП (съобразно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН), е изложена в крайна сметка пределно ясно съобразно изискванията на ЗАНН – напълно ясно е кой точно доклад, от кого (при осъществяване на чия дейност) и в какво качество изготвен и във връзка с кой точно инвестиционен проект се визира, а останалото е въпрос на правна преценка. Същественото е това, че на санкционираното лице е предоставена при това положение възможността да упражни процесуалното си право на защита по същество (предвид което и вземайки арг. от чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН при всяко положение няма как да е налице съществено нарушаване на процесуалните правила, включително доколкото в АУАН са посочени писмените доказателствени материали, на които се позовава актосъставителят и пропускът в тази насока в НП – от гледна точка на съответната част от разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН касателно доказателствените материали – реално не ограничава и не е ограничил по никакъв начин процесуалното право на защита на дружеството-въззивник), в това число като изложи аргументите си относно това защо според него претендираното административно нарушение не е налице, което жалбоподателят реално е сторил в хода на административно-наказателното производство, включително и в хода на настоящото съдебно производство. По арг. от чл. 52, ал. 2 от ЗАНН (която разпоредба определено не предвижда прекратяване на административно-наказателното производство при наличие на съответното непредявяване) релевантно е това дали АУАН е бил или не е бил предявен на нарушителя, което предявяване в случая при всяко положение е било осъществено и дружеството-нарушител е изложило в писмен вид възражението си срещу акта (и то по същество); изводимо от съдържанието на чл. 57 от ЗАНН, наказващият орган не е длъжен да излага в текста на НП мотиви досежно възражението срещу АУАН. Следва да се има предвид още, че срокът по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН е само инструктивен; сроковете, с чието

изтичане се препятства възможността за административно-наказателно преследване, са уредени от законодателя изрично като такива. Наличието на незадължителна за настоящия съдебен състав съдебна практика в един или друг смисъл по други дела се явява ирелевантно. Нужно е изрично да се напомни, че административно-наказателното производство с изключение на въпроса за разноските и то само отчасти и на правилата относно касационното производство и въобще произнасянето на касационната инстанция не се развива по правилата на АПК, а субсидиарно приложение намира уредбата по НПК (чл. 84 от ЗАНН); в този смисъл НП не представлява административен акт по смисъла на АПК, нито пък се дължи държавна такса за обжалването (каквато, обаче, е внесена по делото и от което внасяне става ясно, че обжалващият погрешно е изхождал от положението, при което приложение – вън от горепосочените изключения - намира уредбата по АПК). Съдът следва да препрати и към правната аргументация по НП (и за това липсва забрана в релевантната нормативна уредба), но с корекцията, че – без значение дали разпоредбата на т. 4.2 от Приложение № 1 към чл. 92, т. 1 от ЗООС е релевантна в случая, т. е. без значение дали е налице хипотеза на задължително оценяване съгласно чл. 92, т. 1 от ЗООС – релевантна е разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 2 от ЗООС, но не и тази на т. 1 от същата алинея, доколкото се касае само за изменение на инвестиционно предложение по Приложение № 2 към същия закон. При всяко положение, обаче, изменението на инвестиционното приложение касае такива дейности (елементи), като например вентилация, съхранение на води, контрол върху дадени ноторно вредни емисии и пр., поради което просто няма как изменението да не попада в хипотезата на такова, което може (именно „може“) да доведе до значително отрицателно въздействие върху околната среда (и за този извод не са необходими специални знания по чл. 144, ал. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) по смисъла на чл. 93, ал. 1, т. 2 от ЗООС. Последната спомената разпоредба визира само наличието на възможност за подобно отрицателно въздействие и именно заради съществуването на тази възможност законът изисква да се направи преценка за необходимостта от извършване на ОВОС, която преценка се обективира във визирания в чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ административен акт (съобрази и чл. 94, ал. 2 от ЗООС!), респективно последвалата преценка за липса на необходимост от извършване на ОВОС съвсем не означава, че не е била налице хипотеза по чл. 93, ал. 1, т. 2 от ЗООС – именно такава преценка визира разпоредбата, при която преценка (това е логически очевидно) е възможно да се стигне до извода за необходимост от извършване на ОВОС или за липса на такава необходимост; в този смисъл последвалото решение на директора на РИОСВ – Хасково съвсем не означава, че не е била налице хипотеза по чл. 93, ал. 1, т. 2 от ЗООС, още по-малко пък означава, че дружеството-жалбоподател е било обвързано с някакъв административен акт, заради чието спазване се ангажира административно-наказателната му отговорност, каквато теза се лансира по делото. Разрешаването от страна на органи на общинската администрация или на ДНСК не може да замести визирания в чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ административен акт. Правилно е посочено от страна на наказващия орган, че с изготвянето на процесния доклад за оценка е осъществен съставът на административно нарушение, доколкото с този доклад е обективирана съответната оценка в нарушение на изискване по чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ. Извършеното административно нарушение в хипотезата на чл. 83 от ЗАНН, която разпоредба се явява специална по отношение на тази по чл. 6 от ЗАНН. Наложена санкция е в минималния допустим от закона размер, а – имайки предвид това какви обществени отношения са засегнати и каква опасност се създава при толериране неспазването на разпоредбата на чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ и то когато това се прави във връзка с вид производствена дейност и производствен обект с ноторна значителна опасност от замърсяване на околната среда (като е в случая) – то е очевидно, че не е налице хипотеза по чл. 28 от ЗАНН (независимо дали съобразно действащата понастоящем редакция на разпоредбата или съобразно действалата към процесната дата нейна редакция). Видно от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН, в НП наказващият орган дори не е длъжен да излага конкретни мотиви касателно

индивидуализацията на наказанието (както и относно въпроса за прилагането на чл. 28 от ЗАНН). Налице е и съответната компетентност на актосъставителя и на наказващия орган съобразно чл. 238, ал. 2, т. 2 и чл. 239, ал. 1, т. 2 от ЗУТ. Липсват съществени нарушения на процесуалните правила изобщо по смисъла на чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се установиха причини за отмяна или за изменение на обжалваното НП, предвид което и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН постановлението следва да бъде потвърдено. При този изход от делото правно основание за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя липсва. Съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, налице е основание по чл. 63д, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева в полза на ДНСК и в тежест на въззивника (с уточнението, че действителният смисъл на разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН съвсем очевидно не е в това да изключи от приложното си поле масовата хипотеза на участие като страна в съдебното производство на органа, издал акта по чл. 58, т. 1 от ЗАНН, имайки предвид и уредбата по чл. 61 от ЗАНН). Мотивиран от всичко изложено, съдът